

40, stk. 1, fastslår, at afledning til undergrunden af spildevand og andre væsker, der kan forurene grundvandet, ikke må finde sted uden tilladelse fra ministeren for forureningsbekæmpelse. Endvidere kræves der efter bestemmelsen også tilladelse fra ministeren for forureningsbekæmpelse til nedgravning af beholdere med væsker og stoffer, der kan forurene grundvandet. Der tænkes her specielt på sivebrønde og samletanke til spildevand samt septictanke. Efter vandforsyningslovens § 40, stk. 2, kan ministeren, nu ministeren for forureningsbekæmpelse, delegerer sin kompetence til at træffe afgørelse i sådanne sager til sundhedskommissionerne. I medfør af denne bestemmelse er der i de senere år udstedt en række bekendtgørelser vedrørende sivebrønde (nr. 98 af 20. marts 1970, som ændret ved bekendtgørelse nr. 329 af 6. juli 1971) og samletanke (bekendtgørelse nr. 58 af 3. marts 1972). Også disse bekendtgørelser vil blive opretholdt i forbindelse med ikrafttrædelsen af nærværende lovforslag, dog således at administrationen af disse bekendtgørelser henlægges til de kommunale råd i medfør af lovforslagets § 46, hvorefter ministeren kan henlægge sin adgang til at træffe afgørelse i spørgsmål vedrørende miljøbeskyttelsen til amtsrådene og kommunalbestyrelserne.

Blandt de regler, som ministeren vil kunne udstede i medfør af nærværende bestemmelses 2. stk., og som vil kunne omfatte alle de væsker og stoffer, der i dag er omfattet af vandforsyningslovens § 39, stk. 1, og § 40, stk. 1, er særligt fremhævet regler om kontrol og om indretning og tømning m. v. af beholdere med sådanne væsker og stoffer, samt regler om gebyrer. Hjemmelen omfatter både nedgravede og ikke-nedgravede beholdere. Gebyrer har hidtil kun været fastsat i forbindelse med den gældende forhåndsgodkendelsesordning vedrørende olietanke.

Det foreslås nu af praktiske grunde, at hjemmelen til at fastsætte gebyrer udstrækkes til at omfatte sådanne ordninger vedrørende *alle* de væsker og stoffer, der reguleres gennem den nye bestemmelse.

Opmærksomheden henledes endelig på, at den nye bestemmelses 1. stk. er udvidet i forhold til vandforsyningslovens § 40, stk. 1, for så vidt angår *udledninger på jorden* af de af bestemmelsen omfattede forurenende væsker. Også sådanne udledninger kan efter omstændighederne medføre forurening af grundvandet eller alvorlig risiko for sådan forurening, og det foreslås derfor, at disse udledninger ligestilles med afledninger til undergrunden gennem særlige indretninger.

Udledninger af denne art, herunder til grusgrave og til andre kunstige eller naturlige ujævnheder i terrænet, vil fremover kræve tilladelse fra ministe-

ren, men også denne kompetence vil kunne delegeres. Bestemmelsen vil bl. a. få betydning med hensyn til udledning af f. eks. mejerispildevand ved udsprinkling på jordoverfladen.

Bestemmelsens 3. stk. svarer til vandforsyningslovens § 40, stk. 3. Bestemmelsen må betragtes som et naturligt udslag af den offentligtliggende interesse i den størst mulige beskyttelse af vandforsyningsinteresser. Bestemmelsens sidste punktum svarer til overgangsreglen i den gældende vandforsyningslovs § 69, der udtrykkeligt fremhæver, at eksisterende sivebrønde og lignende indretninger, der kan forurene grundvandet, er underkastet vandforsyningslovens regler om ændring og bortfald af rettigheder.

Til § 12.

Bestemmelsen svarer til vandforsyningslovens § 41, der vedrører fastlæggelse af beskyttelsesområder omkring vandforsyningsanlæg, som indvinder grundvand. Bestemmelsen er dog forenklet noget. For det første har man udeladt den detaljerede opregning i § 41, stk. 2, af en række nærmere angivne processuelle regler i forbindelse med sådanne afgørelser. Sådanne regler vil nu kunne udstedes i medfør af lovforslagets § 16. Dernæst har man opgivet den sontring, der tidligere var indeholdt i vandforsyningslovens § 41, stk. 1 og 3, mellem obligatoriske og fakultative beskyttelsesområder for vandforsyningsanlæg, hvortil der er givet tilladelse til indvinding af vand i medfør af vandforsyningslovens § 13.

Kompetencen til at træffe afgørelser vedrørende beskyttelsesområder foreslås overført til amtsrådene i konsekvens af, at disse myndigheder efter ændringsforslaget til vandforsyningsloven foreslås tillagt beføjelse til at tillade indvinding af grundvand til vandforsyningsanlæg i medfør af vandforsyningslovens § 13. Specielt med hensyn til ophævelsen af den nuværende sontring i vandforsyningslovens § 41 mellem obligatoriske og fakultative beskyttelsesområder bemærkes, at det herved har været en forudsætning, at amtsrådene ved administreringen af den ved nærværende bestemmelse tillagte beføjelse i almindelighed følger den praksis, som landvæsenkommissionerne har anlagt i medfør af vandforsyningslovens § 41, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse finder i øvrigt kun anvendelse i de tilfælde, hvor amtsrådet i henhold til § 13 i det nævnte forslag til lov om ændring af vandforsyningsloven foreslås tillagt kompetence til at meddele tilladelse til selve vandindvindingen. I tilfælde, hvor der konstateres behov for beskyttelsesforanstaltninger omkring mindre vandforsyningsanlæg, hvortil tilladelse meddeles af kommunalbestyrelsen i medfør af vandforsyningslovens § 12, må